

Arrest

nr. 50 648 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHYAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Macedonische nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Sellce in de gemeente Tetovë.

U bent niet politiek actief maar behoort tot een familie die sympathiseert met de Democratische Unie voor Integratie (BDI).

Tijdens het gewapende conflict in Macedonië in 2001 zouden uw vader en uw neven soldaat bij het etnisch Albanese Nationaal Bevrijdingsleger (UÇK) zijn geweest. Ook uw broer, die arts is, zou hulp hebben geboden aan voornoemd leger. Uw vader zou eerder ook aan de zijde van het Kosovaarse Bevrijdingsleger (UÇK) hebben meegestreden. Twee van uw neven zouden tijdens het conflict in Macedonië zijn omgekomen.

Wegens uw banden met het gewapende verzet in Macedonië zou u slecht zijn gezien door de Macedonische bevolking van een naburig dorp, Llace. Uw ouderlijke woning zou aan de rand van het dorp Sellce zijn gelegen, in de nabijheid van de Macedonische huizen van voornoemd naburig dorp. Wanneer u zich te voet naar Tetovë begaf, zou u telkens zijn uitgescholden wegens uw Albanese afkomst. U zou tevens twee of drie keer door de Macedonische bewoners van het buurdorp zijn geslagen.

Na elk incident zou u naar de politie van Tetovë zijn gegaan om klacht in te dienen. De politie zou uw klachten steeds hebben genoteerd en hebben gezegd dat ze uw zaak zou opvolgen. Omdat u geen nieuws kreeg over het al dan niet vinden van de daders, zou u enkele keren zijn gaan navragen hoe de zaak ervoor stond. U zou enkel te horen hebben gekregen dat men bezig was de zaak te onderzoeken. In 2003 zou u lid zijn geworden van het Europese Jongerenparlement (European Youth Parliament).

Op één van deze bijeenkomsten, waar u als beste werknemer werd geëerd, zou men u als etnische Turk uit Tetovë hebben voorgesteld. U meende dat dit kwaad opzet was om etnische Albanezen te discrimineren en de etnische Macedoniërs niet voor het hoofd te stoten. U maakte na dit incident geen enkele opmerking omdat u begreep dat u nooit enig resultaat zou kunnen bereiken. Ook ging u er van uit dat de Macedonische autoriteiten u nooit een reispaspoort zouden uitreiken indien u aan een buitenlandse vergadering zou willen deelnemen. U zou tot 2005 lid van dit Europese Jongerenparlement zijn geweest. In dezelfde periode zou u uw middelbare school hebben beëindigd.

U zou voor verdere studies een studiebeurs hebben aangevraagd, tevergeefs. U meent dat u werd gediscrimineerd omdat u een etnische Albanees bent. Ook zou u hebben deelgenomen aan een ingangsexamen om alsnog uw hogere studies te kunnen aanvatten. U zou evenwel niet zijn toegelaten, ondanks uw goede punten. De etnische Albanezen die wel toegelaten werden, zouden gekende en machtige vaders hebben.

U besloot daarop te solliciteren bij een Duitse firma, Ecolog, die logistieke steun verleent aan de Amerikaanse en Britse troepen in Irak. In maart 2005 zou u naar Irak zijn vertrokken, waar u het slachtoffer werd van een bomaanslag. U zou uiteindelijk gedurende zes maanden in Irak hebben gewerkt.

Daarna zou u naar Macedonië zijn teruggekeerd. U zou na uw terugkeer opnieuw hebben getracht hogere studies aan te vatten, tevergeefs. In januari 2007 zou u wederom zijn aangevallen door de Macedonische bewoners van het buurdorp. U zou zijn geslagen en een hoofdwonde hebben opgelopen. Een taxi die toevallig in de buurt was, zou u naar het ziekenhuis hebben gebracht. Door deze problemen zou u uiteindelijk nogmaals bij Ecolog hebben gesolliciteerd.

In augustus 2007 zou u voor dit bedrijf naar Afghanistan zijn vertrokken, waar u gedurende een jaar werkte. U zou er het slachtoffer zijn geworden van een aanval op het konvoi waarin u zich bevond. De inzittenden van het voertuig dat zich voor uw voertuig bevond, zouden allen zijn gedood. Tijdens de aanval zouden soldaten van de NAVO te hulp zijn gekomen. Jullie belagers zouden onmiddellijk zijn gevlucht en zouden twee personen uit het voertuig waarin u zich bevond, op hun vlucht als gijzelaar hebben meegenomen. U zou door de NAVO zijn bevrijd. Twee dagen later zouden de lijken van deze twee gijzelaars zijn gevonden.

U zou aan dit incident een trauma hebben overgehouden. In Macedonië zou u hiervoor onder medisch toezicht hebben gestaan en medicatie hebben gekregen.

In de herfst van 2008 zou uw ouderlijke woning zijn vernield door een brand. U meent dat er brandende projectielen door Macedoniërs naar binnen werden gegooid. De brandweer zou ter plaatse zijn gekomen en een expertise hebben doorgevoerd. Het dorpshoofd, Q.(...) A.(...), zou hierbij aanwezig zijn geweest. In het rapport van de brandweer zou zijn genoteerd dat uw woning door een elektriciteitspanne vuur had gevat. U bent van mening dat de brandweer dit opzettelijk foutief noteerde om de daders te beschermen. Nadat uw woning door de brand was vernield, zou u foto's van uw woning hebben genomen en deze met een korte tekst over het incident op het internet hebben gezet. U hoopte op dergelijke wijze hulp te verkrijgen, opdat iemand zou helpen de woning te herstellen. U en uw ouders zouden intussen jullie andere woning in Sellce hebben betrokken.

Eén maand voor uw vertrek naar België zouden u en uw vriend onderweg van Tetovë naar Sellce problemen hebben gekregen met Macedoniërs en Roma uit de wijk Kikish in Tetovë. Ze zouden jullie wagen hebben gestopt en jullie hebben geïntimideerd, uitgescholden en jullie als Albanese nationalist hebben bestempeld. Ook zouden ze u hebben beschuldigd aan de oorlog te hebben deelgenomen. Omdat u meende dat de politie uw vorige klachten niet serieus behandelde, diende u geen klacht meer in bij de politie.

Omdat u de hele situatie beu was en u zich in uw vrijheid en rechten beknot voelde, zou u hebben besloten om het land te verlaten. U zou na de brand in uw woning een nieuw paspoort hebben

aangevraagd. U zou bij de paspoortdienst hebben vernomen dat u twee jaar moest wachten omdat er veel aanvragen waren en omdat men moest onderzoeken wat er met uw vorig paspoort was gebeurd. U zou daarop een smokkelaar hebben gezocht die u voor vijfhonderd euro naar België zou brengen.

Op 29 januari 2010 zou u vanuit uw dorp naar Skopje zijn gereisd, van waaruit u in een vrachtwagen naar België doorreisde.

Op 2 februari 2010 heeft u in België een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een scan van uw geboorteakte, uitgereikt op 9 juli 2007, een scan van een attest van de algemene rechtbank van Tetovë, waarin staat dat u geen gerechtelijk verleden heeft, d.d. 1 maart 2005, een attest van de gemeente Tetovë met betrekking tot de betaling van de BTW, d.d. 12 februari 2010, originele badges van uw werk in Irak, scans van twee voorschriften van geneesmiddelen die u in Macedonië nam, een print van een foto van uw vernielde woning met een door u geschreven tekst, een attest van het dorps hoofd van Sellce, Q.(...) A.(...), inzake de vernieling van uw woning in 2008, een internetuittreksel van een brief die Human Rights Watch op 4 mei 2001 publiceerde, gericht aan de toenmalige president van Macedonië, over de schending van de rechten van de Albanezen in maart 2001, internetartikelen over de militaire acties in Macedonië in 2001, waarbij enkele van uw familieleden en dorpsgenoten omkwamen en twee medische attesten van uw psychiater in België, Dr. A.(...) C.(...), waarin staat dat u geheugen- en concentratiestoornissen heeft en aan chronische posttraumatische stressstoornis lijdt en daarvoor medicatie krijgt toegediend."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat uw problemen met het verkrijgen van een studiebeurs betreft – u meent dat u een studiebeurs steeds werd geweigerd wegens uw etnische origine (gehoor CGVS I p. 7) – dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat de beurs niet werd gegeven omdat de overheid vaststelde dat uw vader over voldoende middelen beschikte. Men zou immers hebben verwezen naar het feit dat hij over een eigen wagen beschikte (gehoor CGVS I p. 7).

Derhalve dient te worden vastgesteld dat het feit dat u een studiebeurs werd geweigerd, geenszins een uiting is van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch een loutere toepassing is van de dienaangaande regelgeving.

Gevraagd of u ergens klacht indiende tegen de naar uw mening onrechtmatige behandeling inzake uw aanvraag voor een studiebeurs, stelde u bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 3 mei 2010 dat u daarvoor naar Skopje moest en veel formulieren moest invullen en u daarom had besloten er van af te zien. Bovendien meende u dat u steeds met excuses zou worden weggestuurd (gehoor CGVS II p. 10).

Gezien u evenwel nooit enige poging ondernam om daadwerkelijk beroep aan te tekenen tegen de weigering u een studiebeurs toe te kennen, kan uw verklaring dat u steeds met excuses zou worden weggestuurd, niet worden weerhouden, daar zij op louter subjectieve vermoedens is gebaseerd. Hoewel u beweerde dat u door uw etnische origine evenmin werd toegelaten tot hogere studies, ondanks het feit dat u goede punten behaalde op het ingangsexamen, dient voorts opgemerkt te worden dat u eveneens verklaarde dat er uiteindelijk wel elf etnische Albanezen werden toegelaten, doch zij zouden de kinderen van machtige vaders zijn (gehoor CGVS p. 7).

Toen u werd gevraagd wie dan hun vaders waren, stelde u evenwel dit niet te weten, maar te vermoeden dat het directeurs van firma's of scholen of van personen met hoge functies in de administratie waren. Aldus dient vastgesteld te worden dat uw bewering dat u niet werd toegelaten na een succesvol toegangsexamen wegens uw etnische origine, louter gebaseerd is op vermoedens die u evenwel niet met objectieve, concrete, feiten of elementen kon onderbouwen.

Over uw problemen met onbekende Macedoniërs en Roma uit het naburige dorp en een wijk van Tetovë dient te worden opgemerkt dat deze problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn.

U verklaarde dat u telkens, behalve na het laatste incident in 2009, zonder problemen klacht indiende bij de politie. De politie zou steeds uw klacht hebben genoteerd en u hebben beloofd de zaak te onderzoeken (gehoor CGVS II pp. 6-7). Omdat de daders niet meteen werden opgepakt, meent u geen afdoende hulp of bescherming te krijgen van de politie.

Het uitblijven van een onmiddellijk resultaat kan evenwel aan meerdere oorzaken te wijten zijn, zoals het feit dat de daders niet kunnen worden geïdentificeerd, gebrek aan bewijs, het stellen van onderzoeksdaden,... U verklaarde in dit verband trouwens dat uw aanvallers onbekenden waren (gehoor CGVS II p. 6).

Voorts haalde u geen feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat u zich niet in een andere gebied met een overwegend etnische Albanese bevolking zou kunnen vestigen om dergelijke problemen te vermijden. U stelde immers nooit met anderen dan de dorpsbewoners waarvan sprake problemen te hebben gehad en evenmin had u ooit problemen met uw autoriteiten (gehoor CGVS p. 10).

Aangaande de brand in uw ouderlijke woning verklaarde u dat die zou zijn veroorzaakt door een aanslag met brandbare objecten, maar dat de brandweer schreef dat de brand werd veroorzaakt door een elektriciteitspanne. U staafde uw verklaringen over de door u beweerde aanslag met een zelfgemaakt document (foto van een vernielde woning en zelfgeschreven tekst waarin u schreef dat er sprake was van een aanslag door gemaskerde daders van Macedonische afkomst – gehoor CGVS I p. 6).

Gevraagd naar officiële documenten, zoals documenten over de expertise die werd doorgevoerd na de brand, stelde u enkel dat de brandweer zulke documenten niet afgeeft, ongeacht of het om een opzettelijke daad zou gaan of om een elektriciteitspanne. De reden hiervoor zou zijn dat er een financiële compensatie aan zou vasthangen (gehoor CGVS II p. 5). Een apart, onafhankelijk onderzoek om te bewijzen dat het om een aanslag ging, zou uw familie niet hebben aangevraagd omdat jullie financiële middelen dit niet toelieten. Bovendien ging u ervan uit dat deze stap een verloren zaak zou zijn omdat er mensen ter verantwoording zouden geroepen en vervolgd worden (gehoor CGVS II p. 5). Deze verklaring houdt evenwel geen steek.

Wat betreft het attest van het dorpshoofd, dat u eveneens ter staving van uw verklaringen neerlegt, dient te worden opgemerkt dat uit de inhoud van het attest duidelijk blijkt dat deze gebaseerd is op uw persoonlijke verklaringen over het incident.

Uw stelling dat de autoriteiten opzettelijk een aanslag zouden hebben geminimaliseerd en stelden dat de brand aan uw woning werd veroorzaakt door een panne, overtuigt dan ook niet. Zoals ook hoger opgemerkt, blijkt voorts uit uw verdere verklaringen dat u nooit enig probleem heeft gehad met uw autoriteiten (gehoor CGVS II p. 10).

Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie anno 2010 steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie.

Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden.

In dit verband werd in 2003 de "Sector voor Interne Controle en Professionele Normen" of SVKPS, een interne controleafdeling, opgericht. Het mandaat van de SVKPS omvat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Ten gevolge van de oprichting van SVKPS worden meer en meer politieagenten die schuldig worden bevonden disciplinair gestraft. Dat de politie anno 2010 beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert.

Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonisch politieel systeem te verhogen. Met het oog hierop werden "Citizen Advisory Groups" (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd.

Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen.

Uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn, het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, tegen machtsmisbruik door de politie ingediend worden. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman. Het overgrote deel van zijn aanbevelingen worden door de Macedonische overheid uitgevoerd.

Ten slotte kan men ook terecht bij een aantal NGO's die personen bijstand verlenen als ze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. In 2004 werd met steun van de "OSCE Spillover Monitor Mission to Skopje" en het "Foundation Open Society Institute – Macedonia" (FOSIM) het 'Human Rights Support Project' (HRSP) opgestart. Het doel ervan is om gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van een slecht functionerende politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via de verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Sinds november 2006 beschikt het HRSP ook over een gratis telefoonnummer waar burgers machtsmisbruik door de politie kunnen melden. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat het bestaan van deze organen ervoor zorgt dat er in Macedonië een substantiële vermindering van politieel wangedrag merkbaar is. Er wordt steeds vaker een disciplinaire actie tegen politieofficieren ondernomen en de capaciteiten om mishandelingen te onderzoeken worden steeds meer ontwikkeld. Hoewel het niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie op verschillende niveaus is, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal ten slotte dat er dankzij de "State Anti-Corruption Commission" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek. Er werd ook een actieplan in verband met belangenconflicten aanvaard. Ik meen dan ook dat in Macedonië anno 2010 voor wat betreft corruptie en machtsmisbruik door de politie redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft de door u aangehaalde psychische problemen, te wijten aan uw traumatische ervaringen tijdens uw werk in Irak en Afghanistan (gehoor CGVS I p. 8 en gehoor CGVS II p. 10) die u staaft met medische attesten, dient te worden vastgesteld dat u in Macedonië regelmatig werd opgevolgd en medicatie kreeg voorgeschreven. U stelde dat deze medicatie dezelfde was als de medicatie die u in België werd voorgeschreven door uw psychiater (gehoor CGVS I p. 6 en CGVS II p. 10).

Uit uw verklaringen blijkt voorts niet dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Macedonië niet opnieuw tot de eerdere door u verkregen hulpverlening zou kunnen wenden.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte en het document van de gemeente Tetovë betreffende het betalen van BTW bevestigen uw identiteit, nationaliteit en woonplaats, dewelke niet ter discussie staan. Het attest van de rechtbank van Tetovë, waarin staat dat tegen u geen strafonderzoek loopt, noch dat u ooit veroordeeld werd, bevestigt enkel dat u geen strafrechtelijk verleden heeft, wat in onderhavige beslissing niet wordt betwist. De badges van uw werk bevestigen uw verklaringen over uw werk in Irak, waaraan evenmin wordt getwijfeld. Het internetartikel van Human Rights Watch, d.d 4 mei 2001, en de artikelen over het gewapende conflict in Macedonië in 2001 handelen over de etnische spanningen in Macedonië in 2001, maar zijn niet langer actueel. Bovendien handelen deze documenten over de algemene situatie in Macedonië in 2001 maar hebben ze voorts geen betrekking op uw persoonlijke vluchtmotieven."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 juli 2010 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 52 § 2, 62, 48 en 49 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van "de administratieve beginsels van defensierechten, fair-play en behoorlijk bestuur"; "samen of afzonderlijk genomen".

Verzoeker laat gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 5) de commissaris-generaal zijn beslissing genomen heeft in het kader van artikel 52 § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980, doch "zonder specificatie" waardoor dat hij "niet de redenen van het gebruik van artikel 52" kan weten.

Hij stelt ook (zie p. 6) dat de bestreden beslissing op een korte termijn werd genomen, echter zonder een grondige analyse van zijn relaas. Zijn asielaanvraag is volgens hem niet individueel beoordeeld en niet alle relevante gegevens van de zaak zijn in acht genomen.

Verzoeker voert ook aan dat (zie p. 6) de commissaris-generaal *“niet rekening heeft gehouden heeft met enkele elementen. Dat hij psychologisch trauma van verzoeker in opmerking moet nemen. Dat hij het gedrag van de autoriteiten betreffende het vuur aanval van zijn ouders woning en het feit dat het onderzoek werd in tegenspraak met de analyse van de autoriteiten van zijn afkomstige dorp. (sic)”*

Verzoeker stelt dat (zie p. 6) *“de informatie van de Commissariaat geen basis aan de motivering geeft. Dat het document de politie actie tegen zijn corruptie en grote criminaliteit betrof maar helemaal niet een geïsoleerde aanval in het kader van een xenofobie problemen tussen Macedonische en Albanese mensen. Dat inderdaad, de verzoeker nooit werd geconfronteerd aan een corruptie probleem. Dat als een ombudsman bestaat bij de politie, de verzoeker heeft er nooit van gehoord. (sic)”*

Hij stelt ook (zie p. 7) *“Dat de tegenspraken tussen de officiële onderzoekt en de positie van het dorp autoriteiten de etnische problemen van verzoeker bewijzen. Dat de CGVS geen geldige opmerking maakt op deze. Dat hij opmerkte, zonder een grondige verklaring:“(…) dient te worden opgemerkt dat uit de inhoud van het attest duidelijke blijkt dat deze gebaseerd is op uw persoonlijke verklaringen over het incident”. Dat die opmerking bijna een vooroordeel is. Dat inderdaad de verzoeker de aanslag heeft gemeld aan de Dorpsvoorzitter maar Hij zijn analyse heeft gedaan. Dat de analyse van de commissariaat geen verklaring geven aan zijn analyse. Dat we kunnen helemaal niet begrijpen hoe de verklaring zo duidelijke is dat de attest alleen een samenvatting van de opinie van verzoeker betreffende het aanslag (sic)”*.

Hij stelt ook *“Dat de betwiste beslissing erkend zelfs dat de situatie van de politiedienst in het land van oorsprong van de verzoeker nog niet efficiënt is. Dat de zagezegd controle structuur begint te werken. Dat de verzoeker zijn vertrouwen in de politie verloor. Dat er geen genoeg informatie bestaat voor de burger, dat inderdaad, de verzoeker nooit heeft gehoord van het bestaan van een ombudsman (sic)”*.

Hij stelt ook (zie p. 7) dat *“de Commissariaat voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) het relaas van de vluchteling moet horen met de voorzichtigheid gevolg door stress van de verzoeker. Dat de Commissariaat de raadgevingen voor de asielprocedure opgesteld door de HCR (Raadgeving voor asielprocedure, HCR..1992, n°190). Dat in zijn analyse. Hij de voorwaarden van het vluchtelingen voorwaarden tegen de eigen angst van de asielzoeker moet afwegen (sic)”* en (zie p. 7) *“Dat de betwiste beslissing verwierp het relaas van de verzoeker gezien dat zijn relaas niet in de voorwaarden van het Verdrag en Wet 1980. Dat het relaas van de verzoeker duidelijke en authentiek is, dat het gegrond is op een etnisch probleem. Dat in zijn analyse, de betwiste beslissing nooit nam in consideratie de angsten de psychologische problemen van verzoeker (sic).”* en *“Dat de opmerking betreffende de oorsprong van zijn psychologische trauma geen zin heeft. Dat de CGVS de vervolgens van bedreigingen en aanslag tegen een getraumatiseerde persoon moet nemen in opmerking (sic)”*.

Hij stelt ook dat nergens in de bestreden beslissing de reden werd gegeven waarom verzoeker niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij vraagt dat van hem de vluchtelingenstatus erkend wordt en wijst er op dat hij in de voorwaarden verkeert om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonst hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De Raad merkt op dat het "fair-play"-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed.

Een schending van het beginsel van de "fair-play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont geenszins aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur", merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende precies zijn; het is niet aan de Raad om te gaan zoeken welke beginselen verzoeker zou kunnen bedoelen.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 49 van de voormelde wet van 15 december 1980, merkt de Raad op dat verzoeker niet uitlegt op welke manier dit artikel zou geschonden zijn. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 52 § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing niet genomen werd op basis van dit artikel, wel op grond van artikel 52/2 §2 van de voormelde wet.

De schending van voormeld artikel 52 § 2 wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.4. De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich met de stelling dat er geen grondige analyse is gebeurd van het relaas van verzoeker, dat niet alle relevante gegevens in acht werden genomen en dat zijn aanvraag niet individueel beoordeeld werd, niet verder komt dan het uiten van kritiek. Deze kritiek is daarenboven, gelet op de motivering sub 1.2, onterecht.

Aangaande verzoekers opmerking dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met zijn psychologische problemen, stelt de Raad vast dat dit item in de bestreden beslissing wel degelijk behandeld werd. Zo werd -terecht- geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde psychische problemen, te wijten zijn aan zijn traumatische ervaringen tijdens zijn werk in Irak en Afghanistan en derhalve geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de voormelde wet inzake subsidiaire bescherming. Ook werd vastgesteld dat verzoeker in Macedonië regelmatig medisch werd opgevolgd en dezelfde medicatie kreeg voorgeschreven als hier in België.

Bovendien stelt de Raad vast dat niets er op wijst dat de verhoren van verzoeker op 22 maart en 3 mei 2010 op het Commissariaat-generaal niet abnormaal zijn verlopen. Het blijkt dat verzoeker de vragen heeft kunnen beantwoorden en dat hij zijn asielrelaas omstandig heeft kunnen uiteenzetten. Waar verzoeker aanstipt dat er rekening dient te worden gehouden met de angst waarmee een kandidaat-vluchteling te kampen heeft, wijst de Raad er op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt; deze vermogen in redelijkheid evenwel niet te verhinderen aan verzoeker, een volwassen man, om zijn vraag om bescherming aan de autoriteiten van het land van zijn keuze, genoegzaam uiteen te zetten.

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker helemaal geen antwoord geeft op het argument in de bestreden beslissing omtrent de weigering van zijn studiebeurs. De bestreden beslissing stelt terecht dat de weigering van zijn studiebeurs geen uiting is van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch een loutere toepassing van de wetgeving desbetreffend. Bovendien blijkt dat verzoeker geen enkele poging ondernomen heeft om tegen deze weigering in beroep op te komen. De Raad deelt dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat verzoekers bewering dat deze studiebeurs hem geweigerd werd wegens zijn etnische origine, louter gebaseerd is op vermoedens.

Wanneer verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de informatie die het Commissariaat-generaal hanteert, enkel handelt over corruptie en niet over de *“xenofobie problemen tussen Macedonische en Albanese mensen”*, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee geenszins de motieven van de commissaris-generaal weerlegt. Immers, uit de bestreden beslissing blijkt terecht dat de door verzoekers voorgehouden problemen met onbekende Macedoniërs en Roma uit het naburige dorp en een wijk van Tetovë, louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Bovendien heeft verzoeker steeds zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie (zie verhoorverslag van 3 mei 2010, p. 6-7), wat dan ook overeenkomt met de informatie van het Commissariaat-generaal betreffende de werking van de Macedonische politie anno 2010, met name *“dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie anno 2010 steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht.*

[...]

Dat de politie anno 2010 beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonisch politieel systeem te verhogen. Met het oog hierop werden "Citizen Advisory Groups" (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd."

Dat verzoeker in zijn land van herkomst nog nooit gehoord heeft van een ombudsman, komt uitsluitend op zijn eigen rekening.

De door de commissaris-generaal gebruikte informatie is opgenomen in het administratief dossier; deze is afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten, wat echter niet volstaat om deze betrouwbare informatie te weerleggen.

Op het standpunt van verzoeker dat hij tot op heden geen bericht ontving op de klacht die hij heeft ingediend bij de politie en derhalve vermoedt dat het onderzoek zonder gevolg werd afgesloten, antwoordt verweerder terecht dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De afwezigheid van informatie in hoofde van verzoeker is in hoofdzaak aan hem te wijten, duidt op een gebrek aan interesse bij hem en doet derhalve zware twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

De blote bewering van verzoeker dat de politie geen gevolg heeft gegeven aan zijn klachten waaruit verzoeker afleidt dat hij aldus geen afdoende hulp of bescherming kan krijgen, is niet van aard om het ontbreken van nationale bescherming aan te tonen. Het is immers niet zo dat, omdat verzoeker niet op de hoogte is van het eventueel resultaat van de onderzoeken, dat de onderzoeken volgens zijn beweringen niet zouden zijn gevoerd. In casu oordeelde de commissaris-generaal terecht dat het uitblijven van een onmiddellijk resultaat te wijten kan zijn aan meerdere mogelijke oorzaken.

Op het onbegrip van verzoeker aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal dat het attest van het dorpshoofd gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen over het incident, antwoordt de Raad dat voormeld attest inderdaad een gesolliciteerd karakter vertoont; het blijkt opgemaakt louter op aanzeggen van verzoeker. Dergelijk stuk heeft geen objectieve bewijswaarde.

De uitdrukking van onbegrip omtrent een motief, weerlegt dit motief niet.

De Raad deelt bijgevolg het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoekers stelling dat de autoriteiten opzettelijk deze aanslag zouden hebben geminimaliseerd en een panne als oorzaak van de brand opgaven, niet overtuigt.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat verzoeker de argumentatie in de bestreden beslissing met betrekking tot een mogelijk intern vluchtalternatief, onbesproken laat in zijn verzoekschrift.

Verweerder wijst er terecht op dat om als vluchteling te worden erkend, er onder meer vereist wordt dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen het statuut van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

In casu werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk kan maken waarom hij, om aan de problemen met onbekende Macedoniërs en Roma te ontkomen, zijn leven niet in een ander deel van Macedonië -in een gebied met een overwegend etnische Albanese bevolking-) zou kunnen verder zetten.

Vastgesteld wordt dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het

Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en schaart zich achter de motieven in de bestreden beslissing.
Voormeld artikel is niet geschonden.

2.5 De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst naar zijn verklaringen afgelegd tot staving van zijn asielverzoek.

Er werd besloten dat deze niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Gezien verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij niet op de bescherming kon rekenen van de Macedonische autoriteiten, kan er bijgevolg op basis van dezelfde feiten, ook niet worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade; artikel 48/4, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

In strijd met de bewering in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dus wel degelijk correct en afdoende gemotiveerd waarom aan verzoeker de status van subsidiaire bescherming niet toegekend werd.

Verzoeker brengt zelf geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Voormeld artikel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE